

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۰/۰۹/۱۹

سید عبيدالله نادر

د ولی خان د یوې کیسې په پلمه

د ولی خان د قیصو څخه ده، چې غني خان په هکله وايي:

ولی خان وایی زه د غني خان سره په کت کې نژدې ناست وم، نو هلک راغی، او وي وئیل: چې یو ملا راغلی غواړي چې غني خان وویني، نو غني خان ووئیل: چې نه ځي دي، پرې رده، نو ولي خان وايي: چې ما ورته ووئیل: چې دا ستا ولی د ملا سره نه لگي، هغه ووئیل: چې زما د ملا سره هیڅ دښمنی یا فرق نشته، صرف فرق دا دی، چې ملا وایي خدای تعالی، جبار و قهار دی، زه وایم چې خدای رحمان او رحیم دی، نو پر ځای د دي چې ته د هغي نه مونږ و ایروې، نو مونږ پر هغه مئین کړه، که ته وایي چې هغه جبار و قهار دی، نو ته ما ایره یې، که ته وایي: چې هغه رحمان او رحیم دی، نو ته ما مئینوي، نو دي دواړو کې لوی فرق دی، نو ولی خان وایي چې ما ووئیل: چې یاره هغه راغلی او دري گنتي (ساعتونه) یې تیر کړي، پرې رده چې راشي، ملا راغی او په کوم کت کې چې غني خان ناست وو، مخامخ ورته کښیناست، نو ملا یو رومال د جیبه څخه راوېست، او رومال یې پراو (خلاص) کړ، یو رومال او پر له پسې نور رومالونه یې خلاص کړل، نو یو وروکی کاغذ یې د گڼو دستمالونو د مینځه څخه راوېست، نو هغه یې غني خان ته په دواړو لاسو، وړاندې کړ، او غني خان ته یې ووئیل: چې خانه! دوه نیم سوه رکعته نفل می کړي او ټول شپه می عبادت کړی، او دا تعویز می تاته جوړ کړی، چې د ټوپک گولی به درباندي اثر نه کوي، نو غني خان ټوپک ته لاس کړ، نو ملا ته یې ووئیل: چې ملا ودرېره، ملا دوه خپي خپلي کړي او دوه پردې کړي او ترپ یې وهل، نو غني خان ووئیل: چې عجیبه سړی یې ماته وایي، چې د ټوپک گولي به درباندي اثر نه کوي، چې ستا سر ته راغله بیا منډي وهي او ځغلي، نو که دا ریښتیا وای نو ضرور به دي خپل ځان ته اول جوړ کړی وای.

د دي خوندوري کیسې په استناد ریشتیا هم ډیرې ملایان په خپلو تقریرونو کې تل د خدای تعالی د قهر او غضب څخه غریزي، زما یوه خاطره رایاده شوه، چې د هجرت په موده کې زموږ د کورنۍ د یو تن مشرانو سره جومات ته ولاړو، ملا په خپل تبلیغ کې سر تر پایه د خدای تعالی په قهر او غضب باندې وغږیده، د رحمت خو ورسره هیڅ ټکي هم نه وو، نو زموږ دي مشر مخ رواروو، او وي وئیل: کوم خدای چې دی یادوي د ده د خپل ذهن تخلیق دی، او د دوی د مدرسو د استادانو تخلیق دی، زه خو د خدای تعالی رحمت ډیر بی پایانه وینم، خو یوه خبره یې ډیره ژوره وه چې د جومات نه بهر یې وکړه، چې هغه قدرمنو لوستونکو سره شریکوم، او وي وئیل: (د دي نه چې د دي ناصح بی اثره او بی روحه تبلیغ می واوریده که یو ساعت د ځان سره په خلوت کې ناست وای، او په ژور فکر می د خدای تعالی په هستی او نظام می فکر کړی وای دا به ښه وای، او خدای تعالی ته ورنژدې کیدم له دي نه چې دا بی روحه او بی تاثیر وینا او تبلیغ می واورید) نو په کار ده چې د څښتن تعالی په رحمانیت، بخشایش او کرم په هکله هم و غږیزي، ځکه د خدای تعالی د بخایش او کرم درباب ډیر پراخه دی، هماغه ده چې حضرت بیدل علیه الرحمه وایی: چې یاربه! څه پراخه غیبه ده ستا د رحمت د څپو، چې هر څوک هیڅ خواته لاره نه لري، ستا په لور راځي:

**چې آغوش است یارب! موجه دریای رحمت را
که هر کس ره ندارد هیچ سو، سوی تو می آید**

دغسي متعصیبینو ته د ډیرو لوړو شاعرانو له خوا څه نیغ په نیغه او یا په کنایه کې وئیل شوي، او یا اشاري شوي، او د دي ټکي د پوهولو د پاره یې د لنډو کیسو، انتباهي مطالبو، تعلیمی، تربیوي مطالبو څخه د روښانتابه د پاره

د پاڼو شمیره: له 1 تر 4

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکني د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرو مخکې په خیر و لولئ

کار اخیستی دی ، او دا ځکه چې دا تنگ نظران اصلاح کړي ، او خدای تعالی د بخشایش د پراخي غیروي نه یې با خبره کړي ، نو شعراوو ، ادیبانو ، پوهانو ، د علم او معرفت خاوندانو ، متصوفینو ، عالمانو د خدای تعالی د رحمت غیره ډیره پراخه بللي ده ،
نو په کار ده چې د خدای تعالی د کرم او بخشایش اړخ هم له پامه و نه باسو ، د عبدالباري جهاني دا شعر دی چې وایي:

**ته یې د قهره له خلوته راوتلی نه شي
ما د کرم په طمع زر خلي تویی ماتي کړي**

د تاریخ په اوږدو کې زموږ لوی متصوفین ، او د دین عالمانو هغوي چې د مطالعی دنیا یې نسبت و یو عامی او بیسواده ملا په پرتله خورا ډیره او پراخه ده ، نو هغوي د خدای د رحمت او عام ایثار ډیر لوی صفت کړی ، حضرت بیدل فرمایي : هغه کسان چې خیره بینان دي ، یعنی چې په سترگو یې روښانه هر څه نه ښکاري ، نو درحمت غیره ډیره تنگه ویني ، نو وایي چې ځمکه او آسمان یو عام ایثار او بخایش دی ، چې دا په خپله د خدای تعالی د بخشایش او قدرت ښکاره نمونه ده ، بیا نا امیدي څه په کار ، نو رائي چې د رحمت د دي خلاصي دروازي نه نور دا د تهمت گرد جارو کړو ،
او هغه شعر دا دی :

**بیا تادی کــــنیم ، فردای قیامت را
که چشم خیره بینان تنگ دید آغوش رحمت را**

**زمین تا آسمان ایثار عام ، آنگاه نومیدی
پرویم ، از در باز کرم این گرد تهمت را**

بیدل

حضرت ابو سعید ابوالخیر چې ډیر لوی او یو عظیم عارف دی ، په دې فارسی شعر کې د خدای تعالی د رحمت څخه پدې شعر کې داسې یادونه کوي ،

**ای سر تو در سینه یی ، هر محرم راز
پیوسته در رحمت تو ، بر همه باز**

**هر کس که به درگاه تو آورد نیاز
محرورم ز درگاه تو ، کی گردد باز**

همدارنگه د ناصحانو د سور او بی روحه بحثونو په هکله چې هیڅ یو تعلیمی ، تربیوی ، انتباهی ، رنگ په کې نشته ، حضرت بیدل علیه الرحمه داسې وایي :

**مرگ اهل سوز باشد ، حرف سرد نا صحن
شمع را تیغ است بیدل ، جنبش دامان صبح**

د ملنگ جان د شعر هم ښه دی چې وایي :

**چې زړه د ناصحانو وي ، ډک شوي له حسد نه
وینا کې تاثیر نه وي ، سامعان څه ملامت دي**

په بل شعر کې شیخ ابوسعید ابوالخیر رحمت الله علیه وایي چې یاربه د کرم له نظره پر ما نظر وکړه ، پر ما نظر مه کوه ، د خپل په کرم نظر وکړه ، که هر څومره ستا د بخشایش لایق نه یم ، زما په ستومانه او پریشانه حال نظر وکړه ،

يارب ز کرم ، بر من درویش نگر
در من منگر در کرم خویش نگر

هر چند نیم لایق بخشایش ، تو
بر حال من خسته دلریش نگر

نو د خدای تعالی د فضل رحم او کرم په هکله بل خای بیا شیخ ابوسعید علیه الرحمه په خپل یو بل شعر کې وایي :
یعني چې یاربه ټولو تحفه د عود د لرگي چې یو خوشبویه لرگی دی ، راوړی ، معنی دا چې ټولو اعلی تحفه راوړي ،
او ما د ولی لرگی راوړی ، چې یعنی ټولو با ارزشه ډالی تاته نورو راوړي ، او ما هیڅ هم تاته نه دي راوړي ،
خو ما تور مخ او سپین ویشتان تاته راوړي ، دا چې تا پخپله وئيلي چې نا امیدي کفر دی ، نو ستا فرمان می وړی ،
نو ستا حضور ته می ، امید راوړی ،
او په دي فارسي شعر کې یې داسې فرماتيلي :

عودم چو نبود ، چوب بید آوردم
روی سیه و ، موی سپید آوردم

چون خود گفתי ، که ناامیدی ، کفر است
فرمان تو بردم و ، امید آوردم

د امید او هیلې ډیر لوی او عظیم درس په کې پروت دی ،
په بل خای کې بیا وایي : چې د هر تیاره انسان زړه او ضمیر شیخ ابوسعید علیه الرحمه په خپله دغه گهر باره وینا
روښانه کوي ، یعنی چې د خدای تعالی د رحمت د دریاب ستاینه په کې ده ، چې هر څوک په هر مذهب او طریقت
چې یې ، راځه زمونږ په لور راځه ، که کافر ، کبر او بت پرست یې ، زمونږ دا درگاه د ناامیدی درگاه نه ده ، که
سل ځله دي توبه هم ماته کړي وي ، نو بیا هم راځه

باز آ باز آ هر آنچه هستی باز آ
گر کافر و گبرو بت پرستی باز آ

این درگاه ما درگاه نومیدی نیست
صد بار اگر توبه شکستی باز آ

ابو سعید ابوالخیر

بل خای با وجود د دي څخه چې خپله ډیر لوي عارف زاهد او عابد دی ، هغه زاهدان چې د علم او معرفت نه لیري
دي ، څومره چې ستا بی پایانه رحمت او کرم دی ، په دي صفت تا زاهد نه پیژني ، هغوي چې بیگانه دي د آشنا په
څیر چې د علم او معرفت خاوندانو ته اشاره ده تا نه پیژني ، نو خدای تعالی ته وایي چې تا ووئیل : چې د گناه په
صورت کې دي دوزخ ته بیا یم ، نو دا هغه چا ته ووايه چې لکه آشنا تا ونه پیژني ،

زاهد به گرم ، ترا چو ما نشناسد
بیگانه ترا ، چو آشنا نشناسد

گفتی که گناه کنی ، به دوزخ برمت
این را به کسی گو ، که ترا نشناسد

حضرت بیدل علیه الرحمه خو دومره اندازې ته د خدای تعالی د رحمت او بخشایش غیره پراخه ویني ، چې وایي د
دي دومره پراخه غیري د رحمت ته هماغسی د گناه څخه ډکه لمن په کار ده ، د هغې حریم ته به غیر د گناه څخه
ننوتل هم گناه کاری ده ،

**محيط بحرِ رحمت ، دامن آلوده می خواهد
گناه ناکرده رفتن ، در حریم او گنهکاریست**

بل خای وایي : د عاجزی او بی حسابیه قدرت په مینځ کې به څه حساب وي ،ته هماغه د رحمت بی پایانه دریاب یې ،زه و هماغه گناه کول

**په جهان عجز و قدرت ، چه حساب دارد اینها
تو و صد هزار رحمت ، من و یک گناه کردن**

که په خلاصو سترگو انسان نظر وکړي ، نو د دي دومره عارفانو د کلام څخه دا جوته کيږي ،چې د پوره علم په حصول سره انسان خدای تعالی ته نور هم نژدي کيږي ،لکه دي شمعی په څیر ، د علم په لاره کې انسان باید ځان وپیلې کړي ، تر څو خدای تعالی و پیژني ،

**چو شمع از پی علم باید گداخت
که بی علم نتوان خدا را شناخت**

په پوره شناخت سره ،د نژدی کیدو با وجود د الله تعالی د رحمت دریاب هم د زړه په سترگو کتلی شي
د حضرت محمد (ص) وینا ده چې :د دین په اموراتو کې آسانه ونیسئ ،او سخت گیره مه اوسئ ،زیرې ورکړئ ، او مه بیزاره کوئ ،(صحیح بخاری)